

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobců: a) **A. G.** nar., b) **D. B.**, nar., c) **nezl. M. G.**, nar., d) **nezl. G. G.**, nar., e) **nezl. A. O.**, nar., všichni státní příslušnost, t.č. pobytem, zastoupeni Mgr. Jiřinou Procházkovou, LL.M. (roz. Neumannovou), advokátkou se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 25. 4. 2016, č. j. KRPB-74634-38/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74637-38/ČJ-2016-060022-50A, č. j. KRPB-74610-38/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobci se domáhají zrušení: 1) rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č. j. KRPB-74634-38/ČJ-2016-060022-50A, 2) rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č. j. KRPB-74637-38/ČJ-2016-060022-50A a 3) rozhodnutí ze dne 25. 4. 2016, č. j. KRPB-74610-38/ČJ-2016-060022-50A, jimiž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobců a), b) a e) ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 23 dnů, tj. do 18. 5. 2016, za účelem jejich předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále také „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Obsah napadených rozhodnutí

V napadených rozhodnutích žalovaná konstatovala, že dne 25. 3. 2016 bylo rozhodnuto o prvotním zajištění žalobců a), b) a e) podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání do příslušného členského státu EU podle nařízení Dublin III. Délka zajištění byla stanovena na 32 dnů, tedy do 25. 4. 2016. V rozhodnutích o prvotním zajištění žalovaná konstatovala, že jsou kumulativně splněny všechny předpoklady pro zajištění žalobců, přičemž zejména dovodila, že existuje vážné nebezpečí útěku žalobců, že zajištění je v daném případě přiměřené, směřuje k legitimnímu cíli a využití mírnějších opatření je v daném případě vyloučeno.

Žalovaná posuzovala, zda i nadále trvají důvody pro zajištění, přičemž v této souvislosti zjistila, že Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, zahájilo dublinské řízení a dne 31. 3. 2016 odeslala Bulharské republice žádost o přijetí žalobců zpět. Lhůta pro odpověď byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení do 14. 4. 2016. Dne 6. 4. 2014 Bulharská republika zaslala souhlas s přijetím žalobců zpět. Na základě této skutečnosti OAMP ve lhůtě šesti týdnů rozhodne o předání žalobců do Bulharské republiky a bude předání realizovat.

Žalovaná dále konstatovala, že podle spisového materiálu je Bulharská republika první bezpečnou zemí, v níž jsou žalobci vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Tato země je tedy příslušnou k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu a je v souladu s Dublinským nařízením povinna přijmout žalobce zpět na své území. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III mohou členské státy EU zajistit cizince za účelem jeho přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, a pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít mírnějších opatření.

Při rozhodování o prodloužení zajištění dospěla žalovaná k závěru, že v daném případě i nadále existuje nebezpečí útěku žalobců, neboť ti jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kde byli povinni setrvat do doby rozhodnutí o jejich žádosti. Takto však neučinili a pokračovali společně do své cílové země, jíž je Německo. Žalobci přitom sami do protokolu uvedli, že se do Bulharska vrátit nechtějí. Žalobci vstoupili na území EU bez platného cestovního dokladu a potřebného víza a bez těchto dokladů měli v úmyslu cestovat až do Německa. Pro pobyt na území České republiky nemají žalobci žádné oprávnění. Svým jednáním žalobci prokázali, že v úsilí o dosažení svého cíle nemají zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt na území EU a jejich jednotlivých členských států. Jejich jednání tedy neskýtá záruku, že by byli ochotni dobrovolně vyčkávat předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu (Bulharsko).

Žalovaný se zabýval též možností využití mírnějších opatření, přičemž konstatoval, že od rozhodování o prvotním zajištění nedošlo ke změně okolností a uložení zvláštního opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců se jeví být i nadále nedostačujícím, neboť žalobci nemají na území České republiky hlášen pobyt, nedisponují platným vízem, na území ČR nemají zajištěno ubytování a nedisponují dostatečnými finančními prostředky. V ČR nežijí žádní jejich příbuzní či přátelé, kteří by jim byli schopni vypomoci a případně za žalobce složit záruku. Žalobci tedy nejsou schopni plnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření a nadto v jejich případě existuje důvodná obava, že by bylo v důsledku uložení těchto opatření ohroženo předání do Bulharska.

Žalovaná též zvažovala, zda je prodloužení zajištění žalobců potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života. Žalovaná v napadených rozhodnutích konstatovala, že žalobci přicestovali na území ČR společně, včetně nezletilých dětí – žalobci c) a d). Vzhledem k tomu, že na území ČR pobývali pouze v zařízení pro zajištění cizinců, je nereálné, že by si zde vytvořili intenzivnější kulturní a sociální vazby. V zařízení pro zajištění cizinců byli umístěni všichni žalobci společně. Zařízení, v němž budou žalobci umístěni před předáním do Bulharska, je přizpůsobeno i pro pobyt rodin s nezletilými dětmi. S ohledem na tyto skutečnosti se žalovaná nedomnívá, že by prodloužením doby zajištění došlo k zásahu do soukromého či rodinného života žalobců.

Pokud se jedná o potencialitu předání žalobců do Bulharska, žalovaná konstatovala, že Bulharsko je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků. Dále pak je z průběhu dublinského řízení patrné, že předání do Bulharska je možné i fakticky, neboť tato země aktivně sdělila České republice, že žalobce na své území přijme. Žalované tedy nejsou známy žádné důvody, pro které by nebylo předání do Bulharska uskutečnitelným.

Pokud se jedná o stanovení doby, o níž má být zajištění prodlouženo, odkázala žalovaná na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, z něhož vyplývá, že přemístění cizince je možné ve lhůtě šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince ze strany členského státu. Žalobci byli dne 25. 3. 2016 zajištěni na dobu 32 dnů, tzn. do 25. 4. 2016. Vzhledem k tomu, že podmínky pro zajištění trvají, žalovaná prodloužila dobu zajištění tak, aby v součtu činila šest týdnů od vyhovění žádosti o jejich převzetí Bulharskou republikou, k němuž došlo dne 6. 4. 2016. V návaznosti na tyto skutečnosti žalovaná stanovila prodloužení doby zajištění o 23 dnů, tj. do 18. 5. 2016. Takto stanovená doba bude využita pouze v případě, že se přemístění nepodaří realizovat v době kratší.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 21. 5. 2016 žalobci předně namítají, že žalovaná nesprávně posoudila možnost předání žalobců do Bulharska. Žalovaná se sice této otázce ve svém rozhodnutí věnovala, nikterak se však nezabývala možnými překážkami předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a nezohlednila, zda existuje reálný předpoklad, že k předání skutečně dojde. V této souvislosti žalobci poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2015, č. j. 33 A 65/2015-35.

Žalobci zdůrazňují, že Bulharsko dlouhodobě čelí kritice pro nezajištění náležitých standardů pro žadatele o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu Vysoký komisař OSN pro uprchlíky v roce 2014 vyzval k zastavení všech transferů podle Dublinského nařízení do Bulharska. Později konstatoval zlepšení, avšak apeloval na členské státy, aby pečlivě zvažovaly zejména možnost předání zejména u zranitelných skupin žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle posledních zpráv jiných mezinárodních organizací se situace v Bulharsku od roku 2014 nezlepšila, spíše naopak. Mezinárodní organizace jako je Amnesty International, ECRE nebo ELENA nadále apelují na pozastavení transferů do Bulharska. Systematické nedostatky se přitom týkají nejen samotné azylové procedury, ale také materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a detencích. Žalobci dále uvádí, že v jednotlivých členských státech EU existuje bohatá judikatura zakazující přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, a to zejména z toho důvodu, že žadatelé jsou v této zemi považováni za nelegální

migranty, nejsou jim zajištěny adekvátní materiální podmínky, jsou ve velké míře zajišťováni a nejsou jim garantovány dostatečné procedurální záruky v azylovém řízení. Soudní rozhodnutí, v nichž je aplikován čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, se přitom objevují i v českém prostředí (např. rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2015, č. j. 42 Az 6/2014 – 37, rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 49 Az 56/2015 – 41).

Potenciální naplnění podmínek čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro založení překážek pro předání do Bulharska žalobci spatřují v následujících skutečnostech:

- a) V případě návratu do Bulharska budou žalobci pobývat ve zcela nedostatečných materiálních podmínkách.
- b) V případě návratu do Bulharska hrozí, že jejich žádosti o mezinárodní ochranu nebudou meritorně přezkoumány.
- c) V případě návratu do Bulharska hrozí, že žalobci budou vráceni do Turecka či země původu, aniž by byly meritorně projednány jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

K otázce nedostatečných materiálních podmínek žalobci poukazují na zprávy organizace ECRE a sítě právníků zabývajících se azylovým právem ELENA z února 2016. Žalobci uvádí, že v Bulharsku nejsou náležitě zohledňovány potřeby zranitelných skupin, mezi něž se řadí. V případě návratu do Bulharska mohou být žalobci umístěni do detence, přijímacího zařízení nebo mohou být z kapacitních důvodů odkázáni na pobyt mimo jakékoliv zařízení. Dle žalobců hrozí žadatelům o azyl v Bulharsku nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení, a to v důsledku nevyhovujících hygienických podmínek, stravy, absence vzdělávání dětí a přístupu k lékařské péči.

Pokud se jedná o důvody b) a c), žalobci uvádí, že v případě návratu do Bulharska by jim nebyl zajištěn efektivní přístup k azylové proceduře. I zde žalobci poukazují na závěry obsažené ve zprávě organizace ECRE. V neposlední řadě mají žalobci za to, že v důsledku přemístění do Bulharska hrozí porušení zásady nenavrácení (non-refoulement).

V kontextu shora uvedeného mají tedy žalobci za to, že bylo nepochybně povinností žalované zabývat se v napadených rozhodnutích existencí možných překážek předání do Bulharska ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Žalobci jsou dále přesvědčeni, že žalovaná nesprávně posoudila otázku nezbytnosti zajištění spočívající v existenci vážného nebezpečí útěku podle č. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaná dovodila naplnění této podmínky ze skutečnosti, že žalobci opustili Bulharsko, byť zde byli povinni zůstat. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, v případě Bulharska byly identifikovány závažné nedostatky v azylovém řízení a žalobcům tak nemůže být přičítáno k tíži, že se rozhodli tuto zemi opustit a usilovat v jiném státě o adekvátní azylové řízení. Žalobci k tomuto dodávají, že pokud by to české zákony umožňovaly, požádali by o udělení mezinárodní ochrany v ČR nebo kdekoli jinde, kde by jim byl zajištěn odpovídající standard azylového řízení. Vzhledem k tomu, že však zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, neumožňuje žalobcům projevít úmysl žádat za daných okolností o mezinárodní ochranu v ČR, nemůže žalovaná bez dalšího předpokládat, že žalobci uprchnou do Německa. Žalobci upozorňují, že pokud by bylo možno vážně nebezpečí útěku dovést z pouhé skutečnosti, že cizinec nevyčkal v prvním členském státě konce azylové procedury, znamenalo by to možnost plošného zajištění všech tzv. dublinských případů.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření ze dne 27. 5. 2016 žalovaná trvá na správnosti napadených rozhodnutí. V reakci na žalobní námitky žalovaná zejména poukázala na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 a usnesení téhož soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015. Žalovaná přitom poukazuje na účel řízení o zajištění, který je zcela odlišný od řízení dublinského. Zajištění cizince je pouze prostředkem k realizaci postupu dle nařízení Dublin III, posouzení případného předání do příslušného státu EU je až předmětem samotného dublinského řízení. Pokud se přitom jedná o námitku žalobců ohledně existence systematických nedostatků v bulharské azylové proceduře, žalovaná zdůrazňuje, že Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost subjektů, které dohlíží nad jejich dodržováním. Bulharsko je všemi státy EU taktéž považováno za bezpečnou zemi původu. Žalované rovněž není známo, že by na úrovni EU bylo vydáno jakékoliv stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely realizace transferů do Bulharska, jako tomu bylo v minulosti jednoznačně učiněno např. ve vztahu k Řecku.

Žalovaná dále poukázala i na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Pro úplnost v této souvislosti žalovaná uvedla, že se v napadených rozhodnutích otázkou možnosti realizace přemístění do Bulharska zabývala, a shledala, že jí ničeho nebrání, a to i s ohledem na souhlas bulharské strany se zpětným přijetím žalobců ze dne 6. 4. 2016.

Žalovaná dále zdůraznila, že pokud by bylo Bulharsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Bulharsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 471 migrantů z Itálie a 831 migrantů z Řecka.

Pokud se jedná o druhou žalobní námitku, žalovaná uvádí, že výkladem kritérií odůvodňujících vážné nebezpečí útěku se ve své rozhodovací praxi opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2016, č. j. 2 Azs 49/2015-48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 Azs 199/2014, či v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88. Postup žalované je přitom zcela v souladu s citovanou judikaturou. Při posuzování věci vzala žalovaná do úvahy, že žalobci vstoupili na území ČR bez potřebných oprávnění, jakož i to, že takto v minulosti činili i v jiných členských státech EU a v schengenském prostoru, čímž systematicky porušovali právní předpisy jak na úrovni jednotlivých členských států EU, tak na úrovni mezinárodní.

Tvrzení žalobců, že usilují o zajištění azylové procedury v ČR, se pak jeví jako účelové, neboť žalobci od počátku deklarovali, že skutečným cílem jejich cesty je Německo, přičemž v ČR se nachází pouze omylem a zůstat zde nechtějí.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správních spisech žalované, které měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadených rozhodnutí (meritorní i procesní), a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobců, která jsou podle jejich názoru v důsledku prodloužení doby zajištění o 23 dnů nezákonně dotčena.

Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

K námitce žalobců, že jejich zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jejich předání do Bulharska, krajský soud uvádí následující. Ze správních spisů je patrné, že v případě žalobců byl zahájen postup podle tohoto nařízení, neboť dne 31. 3. 2016 byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě shody v systému Eurodac, přičemž dne 6. 4. 2016 sdělilo Bulharsko své kladné stanovisko k převzetí žalobců. Z hlediska přípustného účelu zajištění (tedy předání žalobce do příslušného státu EU – Bulharsko) je tedy napadené rozhodnutí zákonné, neboť krátce po zajištění žalobců začalo Ministerstvo vnitra činit příslušné kroky k jejich předání do Bulharska.

Pokud pak žalobci namítali, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně reflektovala možnou existenci systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Krajský soud považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III v konečném důsledku předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 6). Krajský soud si je rovněž vědom

toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout - např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnírostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Pokud žalobci namítali, že v Bulharsku reálně hrozí, že jejich žádost nebude meritorně projednána, pak nelze než konstatovat, že toto své tvrzení žádným způsobem neprokázali. Krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Obdobně pak má krajský soud za to, že žalobci nikterak neprokázali ani existenci nedostatečných materiálních podmínek v Bulharsku. Žalované je třeba dát za pravdu v tom směru, že Bulharsko je na poli mezinárodního práva zavázáno k dodržování náležitých lidskoprávních standardů. Ze strany EU přitom nebylo indikováno, že by Bulharsko porušovalo jeho povinnosti v souvislosti s procesem posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, a že by tedy bylo předávání žadatelů do této země vyloučeno.

K tvrzení žalobců o hrozbě deportace z Bulharska do Turecka krajský soud odkazuje na nedávný rozsudek SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>), v němž bylo předmětem sporu posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného

prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li bulharská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Turecka, jakožto třetí bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, přičemž proti dotčenému rozhodnutí lze případně brojit podáním opravného prostředku.

Podle přesvědčení krajského soudu tedy nebylo žalobci osvědčeno, že jim v důsledku aktuálního stavu bulharského azylového systému hrozí natolik excesivní zásah do základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

K druhému žalobnímu bodu, v němž žalobci namítali nesprávné posouzení existence vážného nebezpečí útěku a nezbytnosti zajištění dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „[z]a vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“ Krajský soud uvádí, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec „pobýval na území neoprávněně“, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Tyto podmínky byly podle názoru krajského soudu v předmětné věci naplněny, neboť úmysl žalobců pokračovat dále do Německa je zcela zjevný jak z jejich jednání, tak i z jejich výpovědi ve správním řízení o uložení povinnosti opustit území. Jakkoliv se judikatura odkazovaná žalovanou vztahuje k právnímu stavu před novelou zákona o pobytu cizinců účinnou ke dni 18. 12. 2015, tato novela nezakládá zcela nový právní stav, a proto lze ze starší judikatury týkající se pojmových znaků „vážného nebezpečí útěku“ podle názoru krajského soudu v podstatné míře vycházet. Proto se krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalované obsaženými v napadeném rozhodnutí. Pokud pak žalobci tvrdí, že jim česká právní úprava neumožňuje podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, pak toto tvrzení není správné, neboť žalobci mohou žádost podat, nicméně na ni bude nahlíženo ve smyslu ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu jako na nepřipustnou a řízení o ní by bylo zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí ministerstva je však přípustná žaloba ve správním soudnictví, přičemž odkladný účinek může být přiznán na základě návrhu žalobce (viz k tomu § 32 odst. 2 zákona o azylu).

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich

přiznání nepožadovala), a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III). Žalobci nebyli v řízení úspěšní, protože nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková